

[Arbejdsministeren]

et eksempel, så godt jeg nu kan, for jeg indrømmer, at det teknisk er meget svært.

Hvis vi forestiller os, at man i september 1985 skal fastsætte bidraget for 1986, så har man jo ikke nogen vedtaget finanslov for 1986. Derfor fastsætter man bidraget på baggrund af de udgifter til arbejdsmarkedsuddannelserne, som er vedtaget på finansloven for 1985. I september 1985 kender man regnskabet for fondsbidragene og udgifterne til arbejdsmarkedsuddannelserne i 1984. Hvis bidragene har været mindre end udgifterne, så vil bidragene i 1986 blive sat op, således at underskuddet i 1984 bliver dækket. Og hvis bidragene har været større end udgifterne, så vil bidragene i 1986 blive sat ned med et beløb, der svarer til overskuddet i 1984.

Det er teknisk, og det er svært, og jeg vil godt udbyde det i arbejdsmarkedsudvalget. Tankegangen er, at det er fastsættelsen gennem finansloven, der er afgørende, at man bruger det foregående år, og at man selvfølgelig har mulighed for fleksibilitet, hvis der er behov for det. Men så må man gå den sædvanlige vej gennem folketinget, det vil sige gå gennem folketingets finansudvalg med et aktstykke.

Hr. Lawaetz sagde, at han var inde i en periode af sit liv, hvor han var i færd med at lære en række nye udtryk. Det er såmænd rigtigt nok. Det er ordet »budgetforbedringer«, og vi føler os forpligtet af en del af en forligstekst. Sådan gælder det nok os alle sammen, at vi er inde i en periode, hvor vi oplever nye ting.

Hr. Lawaetz sagde, at han egentlig var imod løsningen, men fremhævede, at når det nu skulle være, så var det jo godt, at pengene gik til noget aktivt, hvilket arbejdsmarkedsuddannelser er, ikke til det, som hr. Lawaetz opfattede som noget passivt, nemlig arbejdsløshedsdagpenge.

Hr. Lawaetz havde nogle betragtninger omkring forslaget § 4. Dem håber jeg at vi kan få afklaret under udvalgsarbejdet. Det er klart, at beløbet må opkræves hos parterne, og lovforslaget er baseret på den model, vi kender fra ATP.

Jeg havde lidt svært ved at forstå de bemærkninger, der kom fra fru Elisabeth Bruun Olesens side om, at dette lovforslag nu igen skulle være et udtryk for, at man tog fra de fattige og gav til de rige. Man kan næsten sige, at det er omvendt. Det, man gør, er

altså, at man friholder dem, vi kalder de fattige, de ledige, for at bidrage til arbejdsmarkedsuddannelserne og lader de rige, de, der er i arbejde, betale for det. Det tror jeg er en mere ærlig og en mere direkte måde at sige tingene på.

Jeg vil til slut sige, at der med dette forslag ikke, således som jeg allerede har understreget det, ændres på styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne, på indholdet af arbejdsmarkedsuddannelserne eller på den personkreds, der skal være omfattet. Der er heller ikke noget med, at det skal være sværere for nogle grupper, der nu kan få arbejdsmarkedsuddannelser, at man eventuelt overvejer at sige, at nu vil der ikke længere være mulighed for, at arbejdsløse kan få andel i arbejdsmarkedsuddannelserne. Man har indtil nu opereret med en vægtning mellem antallet af folk i beskæftigelse og antallet af ledige, som får andel i arbejdsmarkedsuddannelserne, og der er ikke i dette lovforslag noget som helst, der lægger op til nogen ændring af dette.

Bakholt (S):

Først til CDs ordfører, der spurgte, hvorfor vi er så begejstrede for Arbejdsgiverforeningens udtalelse. Det er vi sådan set heller ikke, men når de nu en gang imellem kommer med noget fornuftigt, som vi synes er rigtigt, så kan vi godt tilkendegive, at vi er enige med dem. Når vi er enige med dem, og når de kommer med kritiske bemærkninger om forslagene her, hænger det vel sammen med, at de har et vist kendskab til det. Men jeg kan forstå på CDs ordfører, at hun var vældig begejstret for, at man nu får gennemført et princip om, at det ikke længere er gratis at deltage i uddannelserne.

Arbejdsministeren kom med en forklaring om, at det var rimeligt og rigtigt, at parterne finansierer det selv. Hvis man anlægger den betragtning, vil jeg godt spørge – det stillede jeg også spørgsmål om i første omgang –: hvorfor netop disse grupper? Var der ikke andre uddannelser, man med lige så stor rimelighed kunne sige at parterne selv skal finansiere, når man endelig skal have det system, at vi skal til at betale vores uddannelse, endda mere end én gang?

Arbejdsministeren siger, at dette ikke åbner op for andre grupper. Det kan man godt